

DE PEDITU;
EJUSQUE SPECIEBUS'

Crepitu & Visio:

DISCURSUS METHODICUS,
In Theses digestus:

Qvas

Præfide Clariss. Viro,

BOMBARDO STREVRTIO,

Clarefortensi,

Defendere conabitur,

BULDRIANUS SCLOPETARIUS,

Blesensis.

Disputabuntur autem in Ædibus Divæ Cloacinæ, à summo
Mane, ad noctem usque mediam.

Habes hic Lector materiam plausibilem; sed & maximè utilem,
non tantum Philosophis & Medicis, quorum hæc tractatio
maximè propria est, verùm etiam Theologis, Jurisconsul-
tis; tum Poetis, Criticis, Grammaticis, Nomenclatori-
bus, Musicis, tam Figuralistis quàm Choralistis, & tam
Cantoribus quàm Symphonicis, Tibicinibus, Tubicini-
bus, Liticinibus, Buccinatoribus, Utriculariis, & ne multis
morer, tam foeminis quàm masculis omnibus, tam laicis,
quàm clericis. Singuli enim hic habebunt, quod eos juvet.

CLAREFORTI,

Apud Stancarum Cæpollam: sub signo Divi Blasii.

Anno MDC LXXI,

DE PEDITU,
ejusque speciebus,
DISCURSUS METHODICUS.

I.

Cum omnis, quæ à ratione suscipitur de re aliquâ institutio, debeat à Definitione proficisci, ut intelligatur, quid id sit, de quo disputetur: sicuti Author off. 1. Panætium reprehendendo benè monet, sed statim suæ ipsius reprehensionis oblitus ibidem negligit: Itcirco de peditibus Methodicè differendi principium à definitione. ducemus.

II. Atq; ut vocabulum primò explicemus, Peditus Græcis πῆδον est, unde Saxonicum vetus, Purren vel Surren quod superioribus Germanis levi mutatione vel inflexione factum est Sarsen: Continetque tam flatus cum sono, quàm sine sono erumpentes, sicuti ex Gemmis Gemmarum, Sylvis vocabulorum, Dasipodij, Lexicis, & præcipuè fratre Ambrosio Calpino, aliisque multis authoribus demonstrari potest. Licet aliqui importuni contra contendant, illud vocabulum pro ijs, qui cum sono emittuntur, & propriè crepitus dicuntur, frequentius usurpari, freti versiculo illo Horatij Satyr. 8.

Nam displosa sonat quantum vesica pepèdi.

In quo tamen versu pedere genericè sumi, quis non videt? Imò id necessario quoque nobis defendendum, nisi Poëtæ illi doctissimo & maximè presso Tautologias & superfluitatis vitium impingere velimus, qui se pedere clarum crepitum significare putasset, differentia adjunctâ, quæ peditus certam speciem, crepitum scilicet, exprimere voluit, minimè restringere opus habuisset,

III. Est autem peditus in genere flatus in imâ alvo conclusus, vel ex pituita redundante tepetactâ, & per imbecillum calorem resoluta, nondum verò discussa (ut medici volunt) vel ex cibariis atque medicamentis infantibus (quod rustici detendunt) potissimum.

natus, per podicem cum aut sine sonitu erumpens, quem ipsum vel natura sponte ad sanitatem corporis tuendam expulit, vel ars ejusdem naturæ ministerio ad delectationem produxit.

IV. Hæc definitio secundum Philosophi doctrinam perfecta est, omnesq; causas, & species breviter comprehendit, prout jam ordine videbimus. Atq; ut de genere constat, ita quoque de remotiore ejus causa, & quâ flatus ii gignuntur, pituitâ scilicet & cibus infantibus non nihil attenuatis, non est dubium, alias luculenter id demonstrari.

V. Tepefactam verò & leviter attenuatam materiam esse oportere, constanter asserimus. Nam sicuti in calidissimis locis nunquam pluit, eò quod calor omnes fumos & evaporationes consumit; neq; etiam in frigidissimis, ubi propter intensissimum gelu nulli fumi exhalare possunt: Sed bene in mediis regionibus temperatis, sicuti rectè Bodinus in Meth Hist. cum Scalig. & Carda. differuit. Ita quoq; æstus vel calor justo major cibum non solum concoquit, & attenuat verum etiam vapores omnes dissolvit, discutit, consumit. Frigiditas verò cibum neq; concoquit, neque dissolvit, neq; fumum excitat. Sed bene exiguus calor, qui cum sit imbecillus, ideòq; cibos non perfectè conficere & excoquere, sed leviter saltem attenuare, ex iisq; vel pituitâ ventriculi & intestinorum hoc modo multos flatus excitare valet: quam rem magis promovet, si cibi isti naturâ inflativi sint. Hi namque exiguo calore excitati fumos multos caliginosos & turbulentos reddunt. Licet hoc idem animadvertere ex comparatione Veris & Autumnii cum Æstate & Hyeme: Item ex distillationib. ubi modicus ignis materijs distillandis subicitur.

VI. Dicitur porrò in definitione, per podicem erumpens, ad differentiam 1. Ruetus vel eructationis, quæ ex eadem materia prodiens supernè egeritur, vel propter vicinitatem loci, vel propter alviduritiem, aut causam quampiam adfectatam. 2. Aliorum flatuum colicorum, &c. & Rugitus vel Latratus ventris, qui est ejusdem generis flatus intra intestina obmurmurans, nondum erumpens; Et est veluti prologus Comœdiæ aut prodromus futuræ tempestatis. Quo præcipuè virgines & mulieres laborant, quæ se validè constringunt, ut graciles videantur. Hæ enim cœcum intestinum sæpè præter naturam, Fernelio teste, flatibus repletum & valdè distentum habent,

habent, quæ intus pugnant non secus ac venti ab Aeolo in montibus occlusi, &c.

VII. Excludit quoque hæc differentia cum reliquis in definitione positis. Ventriloquos vocem expectore emittentes: Siquidem flatus noster non est propriè vox vel interpretatio, neque etiam ex eadè omnino causa prodit. Ut sic differentia illa sit omninò bona, Modum peditus egregiè exprimens, quem & Horat (d. Sat. 8.) egregius artifex posuit, apud quem Priapus modum crepandi *ὑπὸ πῶσος* quadam per natium fissuram, id est podicem, declarat.

VIII. Superest in definitione causa finalis, quæ est vel sanitas corporis ab ipsa natura appetita, vel delectatio quædam ab Arte quæsitæ. Sed quædam de ea inferius inter effectus commodius dicentur. Illud saltem hic monendum, Malos fines à nobis meritò exclusos, siquidem a busus rei inter fines nunquam numeratur.

IX. Definitione explicata proximum est, ut ad divisionem accedamus, ejusque beneficio species venemur: speciebusque in ventis earum definitiones & affectiones quoque exponamus.

X. Summa autem pedituum divisio est in Vocales & mutos. Quæ divisio melior, quam illa Grammaticulorum divisio literarum in Vocales & consonantes, præterquam quod multis vitijs laborat, etiam *ἀντιδιεμνήν* id est ex oppositis non est.

XI. Vocales propriè dicuntur CREPITUS, à crepando, quod iidem per certa sonorum discrimina crepant, quasi ima alvus esse crepitaculorum plena, teste Jodoco Willichio in suis de crepitu thesibus, Germanis dicitur, *Ein Hallautender Surs*.

XII. Est autem CREPITUS nihil aliud, quam peditus cum sonitu ex ficioribus vaporibus genitus, qui pro varietate causarum & adjunctorum est vel magnus, vel parvus. Ille plenivocalis vel vocalis simpliciter & propriè: Hic Semivocalis dici potest.

XIII. Magnus vel plenivocalis est Crepitus cum sonitu majore prorumpens, tam propter instrumenta ampla & spatiosa (qualia sunt Rusticorum, quàm ingentem flatuum multitudinem, quæ causantur vel à ciborum flatulentorum copia, vel nativi caloris ventriculi & intestinorum imbecillitate, Germanis *ein Baurenfurs*).

XIV. Quæ definitio exemplis Tormentorum curulium & magnarum vesicarum, aut fistularum organicarum evidentissimè illustrari

strari & confirmari potest, & quidem multo melius, quam Aristophanes tonitrua & crepitus: ignotum scilicet per ignotius conversa demonstratione demonstrat.

XV. Hi, sicut & tonitrua, vel Simples sunt, vel multiplices. *Simplices* sunt, qui uno magno bombo simplici & momentaneo constant: quos Priapus apud Horat. aptissima similitudine à vesica disrupta sumpta explanat. Nam de hoc genere eum ibidem loqui cuilibet obvium est dum ait. *Nam displosa sonat quantum vesica pepedi.* Hi Germanis dicuntur, *Arßknollen.*

XVI. Multiplices (qui DIPHTONGI propriè dicuntur) sunt quando plures bombi magni discreto quidem sono, sed continuatis veluti spiritibus prorumpunt, non aliter, ac si 10. vel 20. Sclopetarii sua tormenta manuarum successive per circuitum displodant. Germanis *Ein verrenckter oder serbissener Furs.*

XVII. Fiunt *Simplices*, quando materia similarium est partium, & copiosa, & foramen per quod erumpunt satis amplum, vel distentum & virtus robusta, uno nixu agens. *Diphongi*, verò, quando amplum quidem satis foramen est, & copiosa etiam materia, sed vel inæqualium partium, mixta ex calidis tenuibus & frigidis crassis humoribus: vel varium focum habens, & per diversas intestinorum partes diffusa. Unde etiam nec simul & semel resolvi, nec iisdem intestinorum cellulis includi, nec uno impetu propulsari potuit: Sed disertè, incertis & inæqualibus intervallis, donec nihil superfit, excluditur, ita ut interdum etiam sonus inæqualiter intendi & remitti audiatur: Siq; accedat virium robur expellentis, necessariò multi & magni efficiuntur bombi, qui sonant, papapax, papapapax, papapapapax, &c. Sicuti est apud Aristoph in nubib XVIII. Potest tamen & Diphongorum causa in podice esse, quando videtur per se quidem amplius esse, & materia æqualis, ut ita unum simplicem edere posset: Sed post primum bombum invito forsitan elapsum mox podex, non satis tamen accuratè, (vincit enim materia naturam) constringitur, wenn man ihn abbeissen wil. Ubi ob materiae copiam & ὀψυσμὸν rursus diducitur & iterum occluditur non nihil, duratque hæc pugna naturæ cum materia tam diu, donec aut materia omnis elapsa & discussa sit, aut podex vi compressus reliquos flatus tempore commodiore emittendos retineat. Huc referendum est Martial. Epig. lib. 12. dum ait: Et

Et pedit deciesq; viciesq; De quo infra, &c.

XIX. De his autem Diphtongis etiam intelligi potest Priapus apud Horat. all. loc. Siquidem se tam magnum ventris crepitum reddidisse dicit, ut omnes veneficas fugarit. Non enim verisimile est uno simplici bombo sic territas, ut relictis herbis suis veneficis & serpentibus, tam contento cursu in urbem fugerint. Licet non negemus, primò potuisse simplicem magnum bombum in modum vesicæ displosæ præmississe, quem deinde secutus sit diphtongus, qui Lamias jam territas, & fugam respectantes planè in pedes se dare coegerit, quod tamen Horat, brevitatis causa & tanquam vulgò notum omisit. Quæ interpretatio nobis loco illi obscurissimo & difficilimo videtur maximè congruens, licet de ea cum quoquam litigare nolumus.

XX. Talis autem Diphtongus, præsertim quando, ventre raphanis, cepis, allijs, pis, fabis, & alijs cibis inflantibus, qui clarum sonitum efficiunt, probè saburrato, plures brevibus intervallis se invicem subsequuntur, adèo terribilis existit, ut pullos in ovis, foetus in utero quandoq; perimat; Imò & diabolum ipsum fugare solet, sicuti ex multis Historijs accepimus, ex quibus unam exempli causa nobis hîc recitasse sufficiat. Nam cum quidam à Dæmone valdè urgeretur, ut se ei dederet, assensit tandem si Diabolus tria præstaret Petijt igitur primò magnam vim auri: Data est à diabolo. Secundo, ut invisibilis fieret: Et ipsum diabolus docuit: Tertia vice, cum maximè anxius esset, quidnam peteret quod diabolus præstare non posset, ei fortè fortuna præ nimio metu elabatur diphtongus: ubi ille occasione hac arrepta mox ait ad diabolum: Heus tu diphtongum hunc mihi nodo si potes connecte; quod cum diabolus præstare non posset, & aliàs isto tormentario bombo territus fugeret, ille miser è præsentissimo animæ periculo hoc uno bono ereptus est. Sic legimus, domum daemonibus infestam bombi beneficio liberatam. Cujus ratio nobis nulla alia videtur, quàm illa trita: Sic Ars deluditur arte: & Fallacia fallaciam, Cuneus cuneum trudit. Item majus lumen obfuscat minus, & per consequens, tenebræ, odores, soni, &c. majores. Similium enim eadem doctrina & ratio, &c.

XXI. Licet autem terribilis sit, ut merito tonitru vocari possit, tamen salutaris est, ut postea dicetur. Hinc proverbium natum est: Magnum bombum magno talento æstimari.

XXII.

XXII. Ut plurimum quoq; non ita malè foetet nisi in intestinis aliqua putrefactio ex diutissima flatuum retentione suborta sit, ut sic loco interclusi computrescere incipiant, aut ex cibis comestis gravis odor adsit.

XXIII. Parvus vel SEMIVOCALIS est crepitus cum sonitu minore prorumpens, vel propter loci angustiam (qualis in virginibus nonnullis) vel propter exiguam flatu copiam, Germ. fortè ein Bromer.

XXIV. Hic rectè dividitur in Tenuem, Medium, & Aspiratum. TENUES, sunt semivocales vel crepitus parvi ex sicciore & pertenui materia per anum constrictum delati? Qui puellares rectè dicuntur, Germ. Ein Nonnen- oder Jungfrawfürzlein so fein spizig/ daß einer die Zähne mit steyren möchte.

XXV. Aspirati sunt semivocales vel crepitus parvi veluti strepitus anserum, ex materia humidior, ideoque obscuriore, per angustum locum, vel etiam patentem, sed materia pauca & deficiente, ita ut exactè strepitus fieri non possit, delati. Quales sunt pistorum, Germ. ein Pfeiser oder Beckenschiff.

XXVI. Medij mediæ naturæ quodammodo inter utrosq; sunt, quando scilicet materia *ἠμιομογενής* in quantitate & qualitate se mediocriter habens, & jam matura, per podicem nec nimis compressum, nec rusticè etiam diductum, sine ulla vi & naturæ impetu sponte elabitur. Germ. ein züchtiger Bürgerlicher Schiff.

XXVII. Ex his perspicuè animadverti potest, varietatem sonorum in his tribus generibus ut etiam alijs ex tribus causis præcipuè existere. 1. Materia flatus, quæ quo sicciore erit, eo spiritus clarior, quò humidior, eo obscurior: quo magis æqualior, & ejusdem naturæ, eo simplicior: quo diversarum magis partium, eo multi sonantior est. 2. Ex loci natura, qui quò angustior, eò acuatior, & tenuior sonus redditur, quò amplior, eò gravior. Quo & faciunt, gracilitas & crassities, inanitas & repletio intestinorum. (Inania enim magis tinnunt) 3. Denique virium robore, quo multum ad hanc rem facit. Quo enim propellens natura fortior, eò bombus major, &c. Horum itaque omnium varietate, varii quoq; existunt soni.

XXVIII. Declarari hæc res poterit exemplo tiliarum, tubarum & fistularum. Crassior enim & amplior tibia graviolem & obscuriorem dat sonum. Macræ verò vel tenues & angustæ, clariorem.
Media,

Mediae, medium. Sic tubam validius inflat, validus & beue buccatus socius, debilius debilis & infirmus à flatibus. Ex fissuris quoque tubarum, fistularum &c. egregia & artificiosa conjectura sumitur decrepitationibus, cur nunc strideant, nunc non item, &c.

XXIX. Sed hic maximè ardua à Willichio movetur quæstio: An in hisce crepitationibus possit esse Musica? Ad quam secundum illum Magistrallyter & resolutivè respondemus: Esse in diphthongis maximè, non quidem eam, quæ fit voce per ejus instrumenta, aut impulsu rei cujuspiam sonoræ, ut fit in chordis citharæ, vel testudinis aut psalterij: sed quæ fit spiritu, sicuti per tubam & tiam redditur. Quapropter hic non est Harmonica vel *μουσική* sed organica Musica, in qua, ut in aliis leges componendi & canendi non difficulter excogitari & conscribiri possent, ita ut acuti & puellares primo loco, post illas mediæ vel civiles, aniles aut vetulares, ultimo graves vel viriles rusticorum statuerentur, non secus ac Diatonico canendi genere per Pythagoream dimensionem dispositum est. Wenn man das Lied machen wolte: Es wolte ein Bauer einen Paltrock schneiden: Ründten eslich grobe Diphthongisten fein den Bass darin halten. Ubi & observanda esset victus & personarum ratio. Nam ex subtiliore fumo, & angustiore loco acutior, ex nebuloso & spatio ampliori bis tanto gravior effertur sonus, Clariores enim sonitus faciunt qui siciores flatus gignunt; obscuriores, qui humidiore efficiunt. Quid multis? Alvus nihil aliud est, quàm organon *πολύφθογγον*, in quo quis etiam systerna 12. troporum vel potius modorum citrà negotium colligeret.

XXX. Hic tamen notandum erit illud Philosophi: Quod omne sensibile excellens suum destruat sensum. Quare hic omnia moderata placere debebunt; non gravis ille sonus & adeò magnus, qualis in Hispaniæ montibus & apud cataractas Schaffusenses, qui homines exurdat. Neque enim adeo parvus esse debet, ut eum qui audit, audiendo fatiget. Mistura item sonorum diligenter observanda, tum ne semitonis adeò minutè concindatur, ut non percipiantur è sensu, tum non plures acuti vel graves in unisono consocientur, quod insuavem reddit Musicam, nisi quis choralem forte tentare vellet. Modorum denique habendus delectus, nec omnes sine discrimine usurpandi, sed tales, qui suavitatem adjuvent, quales sunt, Lyxoleibius, Hypolyxoleibius, Dorius, Hypodorius. His omnibus observatis, non impossibile est, ex pluribus talibus

B

libus inter se distantibus concentum fieri, qui exauditus pro miraculo habeatur.

XXXI. Quem ut surdus quoque audire possit, lanceam sumat, cujus unum caput ad anum musicantium apponat alterum dentibus apprehendat; quo pacto contingentiae beneficio omnia sonorum intervalla mirabili dulcedine percipiet, sicuti in simili à Cardano & Baptistâ Portâ Neapol. demonstratum. Quod si surdus iste, vel alius qui vis, etiam saporis particeps fieri cupit, musicamque etiam gustare, arundinem sumere præstabit, cujus capite altero ore apprehenso & spiritu fortiter adducto, voti compos evadet.

XXXII. Haftenus de vocalibus. Tempus ut nos ad MUTOS conferamus, qui sunt Peditus absque sonitu ex humidioribus quodammodo & paucioribus flatibus geniti. Et latinè propriè dicuntur VISIA, à verbo VISIRE, & Germanis est *Seisten* / sicuti Josephus Scalig. in suo Catullo testatur.

XXXIII. Sunt autem vel Sicci, vel Liquidi. *Sicci* absque crassiore materia pedentium & tacitè erumpunt, & Germanis vocantur, *Schleicher*. *Liquidi* verò, qui Germanico Idiomate dicuntur *Drempler* / semper se cum trahunt aliquid crassioris materiae vel oleti liquidioris, quo flatum ventris obscuriorem efficit, & loco teli vel fulminis in hisce speciebus est. Facilè autem ex subucula vel odore pessimo dijudicari possunt. Nam regula ista, quæ de ijs propriè constituta est, semper certa est. *Liquida*. Muta Syllabam facit ancipitem: *Ein Dreck in den Hosen*. Quo referenda Historia Diaboli, qui cum stellet emittere crepitum, & permerdatis braccis exiret liquidus mutus, podicis sui perfidiam detestatus indignabundus exclamavit vulgatum illud: *NUSQUAM* tuta fides, &c. Hinc illi, qui ejusmodi mutos liquidos præmetuentes braccas prius demittunt, aut indusium attollunt, prudentes appellantur.

XXXIV. Judicantur tamen hi liquidi salutare, quando sic sine sonitu excernuntur, quod indicent, non magnam esse spirituum copiam, & excrementa quoque liquidiora, quibus cum flatus illi absque periculo excernuntur. Materiae quoque simul maturitatem indicant & exonerandos lumbos, juxta illud:

Maturum stercus est importabile pondus.

Aliàs si cessetur, & illi cum telo redeant, multum negotii in braccis fa-

cessunt.

XXXV.

XXXV. Atq; hæ sunt potissima divisiones à forma desumptæ, & per dichotomiam quantum fieri potuit, explicatæ; quæ si in omnibus observata non est nemini mirum esse debet, cum ipse Philosophus hanc sæpè impossibilem, sæpè absurdam esse, non uno loco dicat, 1. de part. animal. 6. Top.

XXXVI. Licet autem & secundum materiam flatuum, vel potius efficientem eorum causam eos dividere in Cepolos, alliatos, Raphanatos, Brassicatos, Farciminos, Pisones, Lentulos, Cicerones, Polentarios, &c. Item ex Adjunctis, in adfectatos & involuntarios, Sed hi ad Priores reduci possunt. Et ex postrema divisione Adfectatus inter probos viros vix tolerabilis est, nisi inter contubernales, & qui in eodem lecto tenentur, qui sonorum crepitum risu movendi aut se invicem vexandi gratia non semel advectant, adeoque clarè crepant, ut ænea tormenta quis putet. Interdum verò podice subucula ocluso crepitum aut visum, sensim evolantes, candela admota incendunt, qui pulveris flammantis instar ad æthera abeunt. Interdum verò Mutos manibus excipiunt, & sodalis naribus ex improviseo dijudicandos adponunt (Pfund. Teufel. Vulgò eine warme Lochraube.) quod tamen minus ferendum videtur. Alter verò Involuntarius qui scilicet nolentibus nobis aut resupinantibus aut se curvantibus aut etiam ex magno quandoque risu aut metu erumpit (qualis ille de quo supra) veniam mereri potest.

XXXVII. Expositis jam definitionibus earumque causis, de effectibus quoque non nihil monendum est, qui licet ratione causarum varii sint, & dissimiles, ad duo tamen summa genera reduci possunt, Bonorum & Malorum, ad quos tamen supremos fines Stoici, & hos secutus Cicero suas de finibus disputationes direxerunt.

XXXVIII. Boni per se semper sunt & salutare peditus omnes, quatenus scilicet homo illis liberatur. A pluribus enim morbis sanant, ab Hypochondriaco dolore, furore, colicâ, torminibus ventris, Iliaca, &c. Sicuti contra, quando intrâ conduntur, & revolvuntur, vel ocluduntur, flatus illi caput replent, & propter exhalationum multitudinem imaginem corrumpunt, Melancholicos, Phreneticos faciunt, aliisque gravissimis morbis hominem implicant. Hinc defluxiones in capite, ex fumorum Meteororum destillatione, quæ in subjectas partes derivantur, & tusses & catharros excitant, sicuti Medici frequenter inculcant. Quid multis? Non potest quis justam in studiis quarumlibet re-

rum operam ponere, nisi idem omni pandiculatione, omnibus flatulen-
tis torminibus & solutus & liberatus fuerit. Melius igitur vel maximè
strepitu pedere, quàm Iliacos, aliosque gravissimos dolores perferre.

XXXIX. Quæ & ratio Imp. D. Claudium (sic à claudendo dictum,
per antiphrasin, quasi minimè claudentem) nunquam satis laudatum
movit, ut edicto veniam daret ijs, qui in convivio efflatum & crepitum
ventris emitterent. Vidit nimirum termax. ille, deque hominum salu-
te optimè meritus, maximeque sollicitus Imp. quosdam nimis civiles
(qui mori potius deligerent, quàm tale quid committere) ex tormen-
tis vel Iliacis vel colicis adeo torqueri, ut vitam cum morte commu-
tarent. sicuti Svetonius, Dio & alii Historici testantur, ex quibus Con-
stitutio illa, quæ al.às in Codice, sicut aliæ multæ, Cujacio teste, defi-
deratur, restituenda erit.

XL. Non est autem quod hæc cum civilitate morum pugnare quis
rigidè contendat, siquidem ex puriore philosophia contrarium aperte
probari posset, Stoicorù præsertim, quos Cicero ipse & omnes saniores
philosophi in beatæ vitæ ratione tradenda reliquis longè anteponunt.

XLI. Hi igitur inter salutaria vitæ præcepta, Ructus & flatus liberos
esse debere non tantum præceperunt, sed & gravissimis argumentis
convicerunt, quæ Cicero in quadam ad Pætum Epistola (9. Famil. 174.)
refert & strenuè defendit, (licet in Offic. in hæresin nescio quâ falsa ho-
nestatis specie relabatur) inter quæ hoc præcipuum est: Quod omnia
& agenda & facienda sint, sicuti naturæ ductus exigit. Nec est quod hîc
quis de pudore multum garriat, qui etiam si hîc locum haberet, quod
tamen minimè concedimus, eum tamen devorare utile esset, ut corpus
redimeretur. Cujus si quis prava ex consuetudine nihilominus adeo
magnam curam habet, potest crepitum tussi vel pedum aut mensæ
strepitus, vel cane adhibito dissimulare.

XLII. Quò pertinet & illud quod in subitis maximi usus esse sæpius
compertum est, Natium scilicet compressio, podicis musculo summo
simul nisu contracto & constricto. Sed hoc remedio qui uti volet, dili-
genter cavere dicunt, ne illi eveniat, quod Priapo apud Horatium, qui
diffissa ut ait nate maximum bombum emiserat. Et quod Aethoni apud
Martialem, qui cum subito ventris torminibus obortis & flatibus in-
gentibus, Jovem compressis validè natibus salutaret, corpusque vete-
rum more precaturus resupinasset, gravissimè pepedit. Versus Martia-
lis, lib. 12. Epig. 78. hi sunt:

Multis

*Multis dum precibus Iovem salutat,
Stans summos resupinus uq₃ in ungueis,
Æthon in capitolio pedit,
Riserunt comites. Sed ipse Divum
Offensus genitor, trinotiali
Affecit domi canis clientem.
Post hoc flagitium misellus Æthon,
Cum vult in Capitolium venire,
Stellas ante pedit Patriochianas,
Et pedit deciesq₃ viciesq₃.
Sed quamvis sibi caverit crepando,
Compressis natibus Jovem & salutat;
Turbatus tamen usq₃ & usq₃ pedit
Mox Æthon, deciesq₃ viciesq₃.*

Ita enim legendum & restituendum carmen illud, antiquissimi libri
manuscripti, qui Romæ in Vaticano extat, autoritate probatur.

XLIII. Sed hic posset quis non immeritò quærerere: Si quidem tam
salutares sunt peditus, An etiam arte juvari possint, vel debeant? Et
respondemus magistraliter, quoad expulsionem mali jam contracti,
quod sic. Ad quod duplicia sunt remedia, 1. Quæ intra adhibentur, ut
sunt Medica illa ex Aniso, Fœniculo, Ledoariâ, &c. calidaq; omnia, qui
flatuum expulsionem maximè inserviunt. 2. Quæ foris adhibentur, ut
clysteres, suppositoria, &c. Quo pertinet & modus ille ridiculus qui-
dem, sed non contemnendus, quando quis instar canum mingentium
pede uno, quod musculorum motus adjuventur, levato, & natibus di-
ductis, crepitum maximo bombo expellit.

XLIV. Uvas verò & ficus recentes, pisa, aliaque legumina, item ra-
phanos, allia, cepas, & id generis flatulentula, & qui facile concoqui
non possunt, edere, aut mustum bibere, vel venere multa uti, quo crudo
stomacho crepitus adaugeantur, & luculenta tonitrua edantur: Id non
est inter medicamenta mali, sed potius facere malum, ut eveniat bo-
num. Cujus eventus cum sit dubius, nescio alicui consulere, ut hoc te-
net, nisi forsan certamen aliquod joculari instituere, aut musicam
quampiam venustam adornare vellet. Tunc enim arte rem juvare
permittimus, quò citò & expedite cantores pedere possint.

XLV. Atque hæcenus de bonis Effectibus. Sequitur de Malis, qui

B 3

sunt

suat odores & foetores pessimi, Indulii signatio, Braccarum impletio, quæ hospites interdum à mensa fuget; in liquidis multis præsertim. Qui tamen effectus omnes, non sunt perpetui: Nam non semper, nec omnibus speciebus accidunt: Ita ut boni Effectus per se, & proprii sunt summo generi, ejusque speciebus omnibus. Mali autem saltem accidentarii.

XLVI. Potest quoque inter bonos & malos quidam effectus esse interjectus & medius, veluti rubor in facie ex verecundia ortus, qui prout in subjectum cadit, nunc bonus, nunc malus est, Mediæ scilicet naturæ, sicuti Mercurius, qui bonis planetis sociatus, bonus est, malis, malus. Ita quoque rubor, prout in juvenem aut senem cadit. Nam in illo laudatur, in hoc vituperatur.

XLVII. Cæterum sicuti bonos effectus promoverè docuimus, ita quoque malos cavere si quis velit, duplex itidem habet remedium, I. In Medicaminibus intrò assumptis, de quibus supra. In clysteribus & suppositorijs, quorum omnium beneficio quis octiduo ante, quàm ad convivium iturus est, se satis sufficienter evacuare potest.

XLVIII. Illud inter salutare monere ferè oblitus sumus, prodesse simul mejere & pedere, ex rationibus medicis multis hîc non alegandis, & versiculo vulgatissimo:

Mingere cum bombis, res est gratissima lumbis.

Unde quoque natum proverbium sine statu mingere, nihil aliud esse, quàm proficisci Romam & non videre Papam. Licet plerumque prius mejatur, quàm peditur. Nam dum unum alteri auxilio est, interdum status prius vesicam comprimentes urinam expellunt.

XLIX. Restat, ut de signis dicamus. Quæ vel Apodictica sunt, vel necessaria, vel probabilia. Apodictica, in quibus causa præsens effectum citò subsequitur demonstrat: quale signum est Raphanorum, ceparum, &c. elus. Necessaria sunt, quando unus effectus jam secutus alterum quoque simul prodixisse, demonstrat, qualia sunt, odor malus, sonus, stridor, &c. Probabilia, quæ non semper nec omnibus speciebus accidunt, ut contractio, rugitus vel latratus ventris, tussis, pedum strepitus, &c.

L. Quæ signa si quis probè observaverit, artem ex iis condere GASTROLOGICAM, calendariaque de Peditibus certissima summa cum vulgi admiratione scribere poterit.

Ube-

Uberioris exercitii gratiâ.

Sequentia addimus Problemata.

1. *Queritur, An ubi multi flatus emittuntur, aliquid decedat Animæ?*

Respondemus. Nihil quidem animæ ipsi per se decedere, ut quæ sit ameristos, sed animæ proximo & propriissimo instrumento, vitali scilicet spiritui. Et hoc tamen non semper, sed quando in magna copia simul emittuntur. Hunc enim, sicuti in omni copiosiore evacuatione accidit, vires debilitant resovendo & consumendo vitales spiritus. Et ideo Musicantes illi perpetuo refocillandi erunt musto, cepis, raphanis, & similibus.

2. *An Horologia possint fieri ex crepitibus.*

Resp. Quod sic, cum sint motus numerantes tempus secundum prius & posterius.

3. *Cur Crepitus Imperatoribus assimiletur?*

Resp. Quia sicuti Imp. summam habet in subditis vita & necis potestatem, ita quoque crepitus aliquem servare & perdere possunt. Hinc versus Vincentii Obsopæi:

Et crepitus multos nequiens erumpere perdit:

Et servat, balbum quando dat ore sonum.

Ergo si servat crepitus, jugulatque sonando:

Regibus hunc magnis quis neget esse parem?

4. *An hodie omnes peditus sint legitimi?*

Resp. esse ex novâ Constitutione D. Claudii, quæ generaliter loquendo nullibi in jure reperitur correctâ aut restrictâ. Quod bene notent practicantes juris, & inter observationes cancerales referant.

5. *An personæ pedentis dignitas aliquid addat authoritati peditus? Exempli gratia, utrum peditus Papa dignior sit, quàm gregarii alicuius sacrificuli, ambobus eadem quantitate & qualitate existentibus?*

Resp. Quod sic. Nam Papæ aut Imp. alicujus crepitum nemo reprehendit, sed omnes salutis acclamatione approbant. Quod secus in alijs inferioribus, qui interdum etiam ob id, contra omnia tamen jura, mutantur. Nam jura naturæ immutabilia sunt, & prava consuetudine contrariâ minimè mutantur.

6. *An peditus arte chymica distillari possint, ita ut educatur Quinta pedituum essentia?*

Resp. Maximè: sed cum spiritus sint, ideo Recipiente amplo, quali
utun-

utuntur in conficiendo oleo vitrioli, & podice arctè applicatò excipi-
endi sunt maxima copia, deinde condensandi in oleosam substantiam
sive balsamum, qui postea per circulationem in sole perfici debet. Et
fiet Quinta essentia maximarum facultatum.

7. In Musicorum gratiam queritur, quot sint genera crepituum, secun-
dum differentiam soni.

Resp. 62. Nam sicuti Cardanus ostendit, Podex quatuor modis sim-
plicibus crepitum formas, Acutum, Gravem, Reflectum, & Liberum:
Ex quibus compositis fiunt modi 58. quibus additis quatuor sim-
plicibus erunt ex prolationis differentia 62. crepituum ge-
nera. Qui volet computet.

F I N I S.

ctio-
t di-
atis,
men
m à
su-
te
nte
n ra-
ltis,
iquâ
uod
fin-

Ji 2149

ULB Halle 3
002 410 087

sb.

1007

DE PEDITU;
EJUSQUE SPECIEBUS'
Crepitu & Visio:

DISCURSUS METHODICUS,
In Theses digestus:

Quas
Præside Clariss. Viro,
BOMBARDO STREVRTIO,
Clarefortensi,
Defendere conabitur,
BULDRIANUS SCLOPETARIUS,
Blesensis.

Disputabuntur autem in *Ædibus Divæ Cloacinæ*, à summo
Mane, ad noctem usque mediam.

Habes hic Lector materiam plausibilem; sed & maximè utilem,
non tantum Philosophis & Medicis, quorum hæc tractatio
maximè propria est, verùm etiam Theologis, Jurisconsul-
tis; tum Poetis, Criticis, Grammaticis, Nomenclatori-
bus, Musicis, tam Figuralistis quàm Choralistis, & tam
Cantoribus quàm Symphonicis, Tibicinibus, Tubicini-
bus, Liticinibus, Buccinatoribus, Utriculariis, & ne multis
morer, tam foeminis quàm masculis omnibus, tam laicis,
quàm clericis. Singuli enim hic habebunt, quod eos juvet.

CLAREFORTI,
Apud Stancarum Cepollam: sub signo Divi Blasii.
Anno MDC LXXI,

60
59

